

- передбачено ведення Єдиного реєстру адвокатів України, в якому розміщуватиметься уся необхідна інформація про чисельність і персональний склад адвокатів України, адвокатів іноземних держав, які набули право на заняття адвокатською діяльністю в Україні, обрані адвокатами форми здійснення адвокатської діяльності тощо. Цей реєстр є відкритим для перегляду на офіційному веб-сайті Національної асоціації адвокатів України;

- встановлено прозорі процедури та чіткі механізми реагування на випадки вчинення адвокатами дисциплінарних проступків: визначено перелік підстав дисциплінарної відповідальності адвоката та змагальну процедуру розгляду цього питання кваліфікаційнодисциплінарною комісією. Адвокат при цьому має достатні можливості для висловлення своєї позиції та захисту;

- врегульовано питання участі адвокатів іноземних держав у здійсненні адвокатської діяльності на території України. Для цього таким особам достатньо подати до відповідного органу адвокатського самоврядування документи, які підтверджують отримання нею статусу адвоката в іншій країні. При цьому іноземні адвокати мають такі ж права та гарантії адвокатської діяльності, як і адвокати України, і не обмежені у здійсненні адвокатської діяльності на території України [3].

Слід зазначити, що для забезпечення дотримання гуманізму, Верховна Рада України прийняла Закон України "Про безоплатну правову допомогу", який набрав чинності 9 липня 2011 року, що дозволило Україні отримати правову базу та інституціональний механізм для реалізації як закріпленого статтею 59 Конституції України права кожного на правову допомогу, зокрема, у випадках, коли вона відповідно до закону повинна надаватись безоплатно, так і зобов'язань за низкою міжнародних договорів, які містять положення щодо надання правової допомоги і учасником яких є Україна. Зокрема, це Європейська конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. та Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1966 р., які прямо чи опосередковано встановлюють зобов'язання для держав-учасниць надавати безоплатну та кваліфіковану правову допомогу малозабезпеченим особам при обвинуваченні їх у вчиненні кримінальних правопорушень[4].

Отже, оновлена нормативна база у сфері адвокатської діяльності дозволяє формувати в Україні інститут адвокатури європейського зразка та надає відповідний спектр гарантій здійснення адвокатської діяльності.

Список використаних джерел:

1. Варфоломеева Т. В. Проблеми української адвокатури / Т. В. Варфоломеева. // Адвокатура. – 2009. – №10. – С. 7.
2. Висновок Парламентської Асамблеї Ради Європи № 190 (1995 року) [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_590
3. Круглий стіл на тему: «Обговорення проектів змін до закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://kmdka.com/novini/301>
4. Програми САУ. Безоплатна правова допомога. [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://cay.org.ua/static/pdf/infobinder1_FreeLegal.pdf

Завальна Вікторія Андріївна
студентка 12П групи Інституту
політології та права Національного
педагогічного університету ім. М.П.
Драгоманова
Науковий керівник: **Огірко Р. С.**
професор кафедри теорії та історії
держави і права Інституту
політології та права Національного
педагогічного університету ім.
М.П. Драгоманова, кандидат
юридичних наук, професор

ОРГАНИ ПРАВОСУДДЯ В МЕХАНІЗМІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ: ПРАВОВА РЕФОРМА ТА РЕАЛЬНІСТЬ СЬОГОДЕННЯ

Засновник наукової школи теорії механізму держави В.В. Копейчиков вперше у вітчизняній юридичній науці осмислив це як систему взаємодіючих між собою державних організацій (органів держави, державних підприємств та установ). В свою чергу, поділяючи органи держави в залежності від задач та характеру діяльності на органи державного управління, органи правосуддя та органи прокурорського нагляду [1, с. 53], академік В.В. Копейчиков привертав увагу на їх важливість для виконання завдань та функцій держави.

Питання функціонування органів правосуддя в механізмі української держави наразі актуальне, як ніколи. Адже весь цивілізаційний досвід свідчить про те, що універсальним показником стану суспільства є стан правосуддя в країні. Вважати, що саме по собі законодавство (яким би досконалим воно не було) здатне гарантувати нам правову і демократичну державу – це небезпечна правова ілюзія. Якщо правосуддя в кризі, то в кризі й усе суспільство, тому що правосуддя є засобом забезпечення суспільного порядку, котрий є джерелом суспільного благополуччя. Будь-які реформи, на які ми покладаємо свої надії, зводитимуться нанівець, якщо в суспільстві немає правосуддя, здатного забезпечити правопорядок [2].

Розкриваючи проблему «Органів правосуддя в механізмі української держави: правова реформа та реальність сьогодення» вважаємо за необхідне відобразити тему нашого дослідження в фактичному, інституціональному та функціональному аспектах.

Про фактичну потребу такого дослідження свідчать данні проведеного фондом «Демократичні ініціативи імені Ілька Кучеріва» спільно із соціологічною службою Центру ім. Разумкова у грудні 2014 року опитування (2008 респондентів віком від 18 років) у всіх регіонах України, за винятком АР Крим яке виявило – судам нині не довіряє 81% українців. Це, доречі, найвищий показник недовіри з усіх інституцій. Серед основних претензій до судової влади – корупція, залежність суддів від політиків та олігархів, кругова порука в системі правосуддя, ухвалення замовних рішень, низький рівень моральності більшості суддів тощо. Тож більша половина українців називають реформу судової системи одним з найнагальніших завдань і вважають, що її потрібно провести якнайшвидше.

Інституціональний аспект красномовно ілюструє робота механізму української держави. Вступаючи близько 20 років тому до Ради Європи, Україна взяла на себе зобов'язання здійснювати реформування свого національного законодавства загалом, й реформування судової системи зокрема шляхом приведення у відповідність із європейськими стандартами. Правду кажучи, до реформування українській судовій системі не звикати. Відколи Україна існує як незалежна держава, відтоді судова система постійно піддається реформам різної «глибини».

Якщо поглянути на історію реформ, то ми не можемо не помітити, що кожна судово-правова реформа була наслідком чергових президентських виборів. На перший погляд, не виняток і нинішня ситуація, адже черговий етап судово-правової реформи започатковано після президентських виборів.

До речі, в черговий раз, на необхідності вдосконалення моделі судової влади в Україні та приведення її у відповідність із міжнародними стандартами було наголошено 22 червня поточного року на засіданні колегиї Міністерства юстиції України. Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк наголосив – «Сподіваюсь, що разом з Президентом України та фракціями, які сформували конституційну більшість у Верховній Раді, ми завершим судову реформу та надамо можливість суддям бути незалежними».

Однак хочеться вірити, що саме нинішній етап стане винятком з того правила, яке було започатковано багато років тому. Передусім тому, що до виконання стратегічних завдань цієї реформи залучено надзвичайно широке коло представників і влади, і громадянського суспільства.

Функціональний аспект – це пошуки оптимальної моделі побудови судової системи в механізмі української держави. Фундамент існуючої системи було закладено у червні 1996 року шляхом прийняття Конституції України, де передбачено функціонування чотирьохрівневої судової системи зі спеціалізацією судів.

Задаймося пошуком відповіді на питання: якою, за європейськими стандартами, повинна бути оптимальна модель судової системи? Відповідь на це непросте питання міститься у рішенні Європейського суду з прав людини в справі «Гінчо проти Португалії»: немає взірцевої моделі. Кожна держава самостійно вирішує, якою бути її судовій системі і вимагається, по суті, єдине, але головне – система повинна бути такою, щоб забезпечувала своїм громадянам реалізацію права на справедливий суд у межах розумних строків.

Разом із тим, європейський досвід показує, що в унітарних країнах Європи функціонує триланкова судова система. Чотириланкова – характерна тільки для федеративних країн. Більше того, Австрія, хоч і федерація, але має триланкову судову систему.

Україна – унітарна держава з нехарактерною для таких держав чотириланковою судовою системою. Але проблема навіть не в цьому. А в тому, що суди найвищої ланки, верховні суди в європейських державах, здійснюють функцію касаційного перегляду. Навіть в Іспанії, Німеччині, де функціонують чотириланкові судові системи, верховні суди також виконують цю функцію.

Натомість модель судової системи в Україні – унікальна у своєму роді. Вона не використовується в жодній іншій європейській країні, нашого досвіду також поки ніхто не наслідує.

Отже, досліджуючи проблеми реформування органів правосуддя в механізмі української держави можна зробити висновок про те, що сучасна судова система є недосконалою і потребує негайних змін у своїй структурі. Тому ми маємо надію, що нова судова реформа змінить нашу систему правосуддя на краще і, на відміну від судової реформи 2010 року, принесе позитивні результати і по-перше, відновить довіру громадян до суду, а по-друге, забезпечить громадянам України реалізацію права на справедливий суд у межах розумних строків.

Список використаних джерел:

1. Копейчиков В.В. Механизм советского государства / В.В. Копейчиков – М., Изд. «Юридическая литература», 1968, – 215 с.
2. Центр Разумкова Судова реформа в Україні: поточні результати та найближчі перспективи / Інформаційно-аналітичні матеріали до Фахової дискусії на тему «Судова реформа 2010 р.: чи наближає вона правосуддя в Україні до європейських норм і стандартів?» 4 квітня 2013 р./ Проект «Судова реформа в Україні: стан, проблеми і перспективи»/ Центр Разумкова за підтримки Посольства Королівства Нідерландів в Україні – К.: Друк інформаційно-аналітичних матеріалів здійснено за сприяння Німецького Фонду міжнародного правового співробітництва, 2013. – 130 с.

**Запорожець Анастасія
Костянтинівна, курсант 1 курсу
ЦСФП НАВС
Науковий керівник: Власенко В.П.,
доцент кафедри теорії держави та
права НАВС, кандидат юридичних
наук**

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Молодь – головна рушійна сила сучасного світу. Ключовим напрямком залучення молоді в суспільні процеси держави є забезпечення її робочими місцями.

Право на працю є одним з основних прав людини. І для того, щоб говорити про майбутнє нашої держави, а саме молодь – це і є її майбутнє, потрібно підтримати її сьогодні і допомогти у реалізації цього життєво необхідного права людини. На сьогодні приблизно половина безробітних нашої країни – молоді люди віком до 30 років.

Зміни та процеси, що відбуваються в економіці України, суттєво впливають на стан зайнятості молоді, і особливо актуалізується проблема першого робочого місця [1].

Причин цього явища забагато: на сьогоднішній день на ринку праці молодь найменш конкурентноспроможна за рахунок низького рівня професійної підготовки і відсутності досвіду. Станом на 1 січня 2014 року чисельність наявного населення України становила 45 245 894 осіб (без